

Évközi 18. vasárnap – 2012. augusztus 5. – B év

A gazdag, elkényeztetett nemes ifjú igen kényes volt a gyomrára. A legritkább, legfinomabb falatokkal tömték volna mindennap, a lehető legváltozatosabb és legízletesebb ételeket szolgálták fel neki, de ő mindent csak lefitymált, mindenbe beleturkált és ott hagyta, szüntelenül morgott és elégedetlenkedett. Egy nap ismét kint ült a kastély erkélyén, szidta az ételeket felhordó inasokat, kiabált aggódó szüleivel. Közben le-lepillantott a kastély udvarára, ahol éppen a lovászközösség szorgoskodott a lovak körül. Egy hozzá hasonló korú, szinte még gyerek legényke is tett-vett ott az udvaron, akiről hamar kiderült, hogy a lovász fia. Rongyos és koszos volt a ruhája, majd megszakadt, úgy cipelte egyik vödör vizet a másik után, egyik tarisznya zabot a másik után. De azért torkaszakadtából danolászott, vagy éppen vidáman füttyörészett, úgy segítette édesapját a nehéz munkában. A nemesifjú nemigen törődött vele, akkor azonban elcsodálkozott, amikor ebédájában letelepedtek a földre eszegetni. Száraz kenyér és szalonna volt a menü, a lovász és a fia azonban mégis olyan derűsen, jóízűen falatozott, mintha legalábbis mennyei manna ízlelgettek volna. Délután aztán folytatták a kimerítő munkát, estefelé pedig ugyanolyan vidáman eszegették a maradék kenyeret, szalonnát mint korábban. A nemesifjú oldalát igen furdalta a kíváncsiság, nagy nehezen feltápázkodott hát, és lesétált az udvarra. Megkérdezte a fiút: „Ugyan mondd már meg, mitől vagy te ilyen elégedett, hiszen csak kenyeret-szalonnát vacsorázol? Ilyen finom lenne, vagy ennyire alacsonyrendű az ízlésed?” „Éppenséggel szeretem én a kenyeret-szalonnát is, bár szívesen ennék egyebet. Azonban nem az étellel vagyok én elégedett ennyire, hanem az elmúlt napommal. Édesapám megengedte, hogy eljőjsek neki segíteni, egész nap itt lehettem mellette, értelmesen telt az időm, valamit visszaadhattam abból a sok-sok szeretetből, amit eddig kaptam tőle. Ezzel vagyok elégedett!” – válaszolta a fiú.

„Ne olyan eledelért fáradozzatok, ami megromlik, hanem ami megmarad az örök életre!” – olvassuk a mai evangéliumban. Ma itt a mi euroatlanti világunkban a legtöbb embernek tele a bendője, anyagilag jobban áll, mint a korábbi évtizedek, évszázadok embere. Mégis sok az elégedetlenség, a fitymálás, a turkálás. Az unalom, mint az élet értelmetlenségének megnyilvánulása, egyre gyakoribb életérzés. Úgy látszik, valami más, mélyről jövő, nem elsősorban anyagi javakra irányuló éhség, elégedetlenség nyomasztja az embert. Nem véletlenül tanít bennünket Jézus arra, hogy nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden igével is, ami az Isten ajkáról származik. A mai evangéliumban pedig önmagát nevezi kenyérnek, ételnek és itálnak. A benne való hit, az Ő követése olyan táplálékunk lehet, ami kielégíti ezt az emberlétünk mélyéről felfakadó sóvárgást.

Mire való igazából a táplálék? A táplálék erőt ad, képessé tesz az életre, a cselekvésre. A lelki táplálék hiánya fékezi a mai ember cselekvőképességét, a lelkerő hiánya teszi unatkozóvá.

A Krisztusban való élő hit cselekvésre készítet: nem visszatart, nem fékez, hanem nagyon is értelmes cselekedetek ösztönzője lehet. Micsoda tévedés azt gondolni, hogy a kereszténység unalmas, száraz, az ember törekvéseit inkább fékező vallás! Sokan vélik úgy, hogy a keresztények mást se tudnak sorolni, csak azt, hogy „ezt sem szabad, azt sem szabad, ezt se csináld, azt se csináld!” Pedig a valódi szeretet nem hagy unatkozni! Mindig találékony, tevékeny! A hitük szerint élő, Krisztust őszintén követő fiatalok, felnőttek, közösségek mindennapjaiban megnyilvánuló tevékeny derűre igenis rácsodálkoznak a nem hívő fiatalok, az unatkozó, életük értelmetlenségén kesergő kortársak! Én valóban azt látom, hogy a keresztények élete színesebb, izgalmasabb és főleg értelmesebb, mint hitet elhanyagolóké.

Isten nagyon jól tudja, hogy mire van szükségünk. Meg is adja, ha nem is mindig úgy és akkor, ahogyan mi igényelnénk. Bízunk kell benne! Soha nem azt akarja, hogy megkevesbedjünk, hanem hogy bővelkedjünk. Nem annyira a testi, fogyasztási javakban azonban, hanem a lélek táplálékában, a szeretetben és a belőle fakadó lelkesedésben!